

Sygn. akt **XXVII Ca 2154/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyliński
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. K., M. K. (1), M. P. (1), M. F., S. P., M. P. (2), A. C. (1)**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 4 sierpnia 2016 r., sygn. akt II C 2944/15

1. prostuje z urzędu oczywistą omyłkę pisarską w wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2017 r. w sprawie sygn. akt II C 2892/16 w ten sposób, że miejsce oznaczenia strony powodowej wpisuje: (...), zamiast (...),

2. oddala apelację,

3. zasądza od J. K., M. K. (1), M. P. (1), M. F., S. P., M. P. (2), A. C. (1) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty po 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

SSO Grzegorz Tyliński

Sygn. akt XXVII Ca 2154/17

UZASADNIENIE

Pozwami złożonym 26 października 2016 roku J. K., M. P. (2), S. P., A. C. (2), M. K. (2), M. P. (1) i M. K. (1) wnieśli o zasądzenie od (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwot po 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 października 2014 roku do dnia zapłat) oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm

przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzone pozwem kwoty stanowią odszkodowanie tytułu odwołania lotu z T. do K. zaplanowanego na dzień 11 października 2014 roku.

W odpowiedziach na pozwy pozwane (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództw w całości i zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie sygn. akt II C 2892/16 oddalił powództwa oraz zasądził od każdego z pozwanych na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę po 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację do powyższego orzeczenia wniosła strona powodowa zaskarżając powyższe orzeczenie w całości, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie terminu przedawnienia określonego art. 778 Kodeksu cywilnego, dla roszczeń wynikających z nieprawidłowej realizacji umowy o imprezę turystyczną zawartej z organizatorem turystyki (nie zaś z przewoźnikiem lotniczym).
2. naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie normy przedawnienia, określonej art. 118 Kodeksu cywilnego (brak uregulowania terminu przedawnienia roszczeń w treści ustawy o usługach turystycznych), w sytuacji, w której powodowie dochodzą roszczeń wynikających z nieprawidłowej realizacji imprezy turystycznej.
3. naruszenie prawa materialnego poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem treści art. 3 pkt 6 rozporządzenia (WE) 261/2004, w zw. z art. 11 ustawy o usługach turystycznych - to jest z naruszeniem praw pasażerów wynikających z ustawy o usługach turystycznych, będącej implementacją dyrektywy 90/314/EWG, w zakresie terminu przedawnienia roszczeń będących konsekwencją nieprawidłowo zrealizowanej umowy o imprezę turystyczną.
4. naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 442¹ § 1 Kodeksu cywilnego, poprzez niezastosowania terminu przedawnienia roszczeń strony powodowej, w oparciu o odpowiedzialność pozwanej za czyn niedozwolony, to jest zaniechanie obowiązku informacyjnego, w zakresie praw pasażera, zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) 261/2004.
5. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 5 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) 261/2004 poprzez błędne ustalenie, iż powodowie, posiadający rezerwację na rejsy, które zostały odwołane winni wykazywać, iż rejs taki został wykonany na potrzeby dochodzenia rekompensaty określonej rozporządzeniem.
6. naruszenie prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2, Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dokonanie oceny dowodów, w sposób nieszczechronny, to jest:
 - a. z pominięciem treści wniosków i dowodów wskazanych w piśmie procesowym z dnia 23 kwietnia 2017 roku, w szczególności, zakresie niekompletności dokumentacji przedłożonej przez pozwaną;
 - b. z pominięciem dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony powodowej, na okoliczność niewykonania obowiązku informacyjnego przez pozwanego przewoźnika, co skutkowało winno zmianą kwalifikacji prawnej powództwa, to jest ze sporu wynikającego z umowy, w spór wynikający z odpowiedzialności pozwanej za czyn niedozwolony;
7. Naruszenie prawa procesowego, to jest art. 177 § 1 ust 1 i 3 poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy wynik przedmiotowego postępowania uzależniony jest od wyniku postępowania prowadzonego przed Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego.

Wobec powyżej przedstawionych zarzutów, na podstawie art. 386 § 1 i 4 k. p. c. niniejszym skarżący wnieśli o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zasądzenie na rzecz każdego z powodów kwot po 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 października 2014 roku do dnia 1 stycznia 2016 roku oraz z odsetkami ustawowymi w wysokości za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądzenie od pozwanej spółki akcyjnej (...), na rzecz każdego z powodów kwot kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, wg norm przepisanych;
3. zasądzenie od pozwanej spółki akcyjnej (...) na rzecz każdego z powodów kosztów postępowania przed Sądem drugiej instancji, wg norm przepisanych.

Alternatywnie apelujący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Ponadto apelujący wnieśli o:

1. zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, odpowiadającego na pytanie:

„Czy odszkodowanie przewidziane treścią art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w przypadku, w którym nieregularny rejs realizowany, jest jako jedna z usług turystycznych, w ramach zakupionej u organizatora turystyki umowy o imprezę turystyczną, podlega przedawnieniu, w oparciu o krajowe przepisy dotyczące umowy przewozu czy też umowy o imprezę turystyczną?”;

2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu w postępowaniu apelacyjnym, to jest z dowodu z przesłuchania stron, zgodnie z treścią pisma procesowego z dnia 24 kwietnia 2017 roku, na okoliczność zaniechania obowiązku informacyjnego pozwanej, w zakresie nieudzielenia powodowi informacji o prawach pasażera zgodnie z treścią art. 14 rozporządzenia (WE) 261/2004.
3. rozpoznanie apelacji na rozprawie;
4. na podstawie art. 177. § 1. pkt 1 kodeksu postępowania cywilnego wnieśli także o wydanie postanowienia, w przedmiocie zawieszenia przedmiotowego postanowienia, do czasu zakończenia postępowania administracyjnego przed Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego;

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy wskazać, iż w dniu 17 marca 2017 r. Sąd Najwyższy rozstrzygając pytanie prawne zadane przez Sąd Okręgowy w Warszawie podjął uchwałę, stwierdzając, że roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k. c. (uchwała Sądu Najwyższego z dn. 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16). Pogląd ten Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni podziela. W świetle powyższego poglądu, podniesiony przez pozwanego w odpowiedzi na pozew zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie przez powoda uznać należało za zasadny. Tym samym, na uwzględnienie nie zasługiwały również zarzuty apelacyjne sprowadzające się do naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego dotyczącego przedawnienia się roszczeń z tytułu opóźnionego lotu.

Strona powodowa dochodziła odszkodowania za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 11 października 2014 r., natomiast z powództwem o jego zasądzenie wystąpiła dopiero w dniu 26 października 2016 r., a zatem po upływie prawie 2 lat. Mając na uwadze, że roszczenia tego rodzaju ulegają przedawnieniu stosownie do regulacji art. 778 k. c., a

zatem z upływem roku od dnia wykonania przewozu, roszczenie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Mając na uwadze powyższą okoliczność, pozostałe zarzuty podniesione w apelacji pozostają w ocenie Sądu Okręgowego bezprzedmiotowe. Zwrócić należy uwagę, iż jak się wydaje podnosząc pozostałe zarzuty apelacyjne, apelujący zdaje się wywodzić, iż przewoźnik nie może skutecznie ponieść zarzutu przedawnienia z zastosowaniem terminu, o którym mowa w art. 778 k. c. jeżeli dochodzone roszczenie związane jest z przewozem dokonywanym w ramach usługi turystycznej na podstawie umowy zawartej z organizatorem turystyki. Z jednej strony zwrócić tu należy uwagę, iż przepisy Kodeksu cywilnego nie przewidują zróżnicowania terminów przedawnienia w zależności od okoliczności zawarcia pomiędzy stronami stosunku obligacyjnego. Każdorazowo zatem o zastosowaniu określonego terminu przedawnienia decydować będzie rodzaj dochodzonego roszczenia – niezależnie od okoliczności, w jakich roszczenie to powstało. Z drugiej strony zwrócić należy uwagę, iż prezentowane przez powodów poglądy mogłyby co najwyżej uzasadniać twierdzenia wyrażane *inter pares* – tzn. pomiędzy stronami stosunku obligacyjnego. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy powód dochodzi roszczeń od osoby trzeciej, która nie uczestniczyła przy zawieraniu stosunku obligacyjnego pomiędzy powodem, a organizatorem turystyki. Te rozważania prowadzą również do wniosku, iż Sąd Okręgowy nie widział potrzeby zwracania się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W konsekwencji powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k. p. c. oddalił apelację jako niezasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy oparł na treści art. 98 k. p. c.